

ÎNTÂLNIREA LA CARE NU TE AȘTEPTI

ÎNTÂLNIREA LA CARE NU TE AȘTEPTI

Uneori cea mai mare surpriză este să descoperi cum te văd ceilalți.

Nu am fost niciodată deosebit de entuziasmat de rețelele sociale.

La șaizeci și unu de ani, mă gândisem mereu la ele ca la un teren de antrenament pentru cei mai tineri. Cel puțin asta era presupunerea mea.

Dar soția mea m-a împins să mă înscriu.

După ea, asta m-ar fi ajutat să câștig mai multă vizibilitate pentru gillettenarrative.com, să îi fac pe oameni să afle cine eram și să le prezint proiectul meu. Cel puțin acestea, susținea ea, erau intențiile ei nobile.

Și totuși, lumea socială s-a dovedit a fi mult mai complexă decât cadrul meu mental.

În loc să mă promovez și să injectez peste tot linkuri către postările mele, pur și simplu am încărcat o fotografie și datele mele personale. Exact cât să spun cine eram, fără să pretind că sunt altcineva.

Fusesse dintotdeauna o regulă impusă de tatăl meu.

Cât a trăit, a repetat același principiu iar și iar:

Mai întâi faptele, apoi noirul literar.

Câteva evenimente din zilele precedente, legate de poziționarea site-ului meu, pe care le observasem aproape din întâmplare, nu mă făcuseră niciodată să cred altceva decât că eram singur, observând și citind.

Nu mi-am imaginat niciodată, nici măcar pe departe, că și alții priveau.

Și că puteau veni din toate colțurile lumii.

Soția mea, prevăzătoare ca întotdeauna, mi-a amintit să fac o distincție clară între ceea ce era real și ceea ce putea fi pur și simplu fals.

Apoi mi-a pus o întrebare care m-a destabilizat complet.

„M-am uitat la analizele de sânge pe care le-ai făcut acum câteva luni, pentru că am insistat să le văd. Valoarea testosteronului nu era trecută, așa că am sunat la clinică și am întrebat de ce.”

A făcut o pauză înainte de a continua.

„Mi-au spus că sistemul lor de raportare afișează valori doar până la trei cifre. A ta nu a fost afișată pentru că are patru.”

Mi-a spus că întrebuse dacă nu fusese o greșeală, dacă vorbeau despre aceeași persoană.

Au confirmat datele mele personale.

Apoi, după spusele soției mele, una dintre recepționere a adăugat cu un zâmbet:

„Doamnă, când o să vă săturați de soțul dumneavoastră, trimiteți-ni-l nouă.”

Atenția, aproape ca și cum ar fi fost un destin, nu o sentință, sosise dintotdeauna prin femei remarcabile care își măsurau intențiile cu vorbe și cu fotografii.

Primul mesaj pune pur și simplu întrebări.

Am zâmbit și am mers mai departe.

Apoi a venit un alt mesaj, care conținea un număr de WhatsApp și o cerere de a lua legătura.

În sfârșit a venit ultimul.

„Vreau să te cunosc. Mă gândesc la tine toată noaptea. Sunt americană, am patruzeci și opt de ani, sunt singură și te vreau.”

Am zâmbit.

Dar nu am putut rezista să nu răspund.

Am scris:

„Stimată doamnă, cuvintele dumneavoastră mă măgulesc, dar există trei motive care ne țin despărțiți: distanța, diferența de vârstă și soția mea.”

„Primele două obstacole pot fi probabil depășite. Cât despre soția mea, vă voi da cu plăcere numărul ei de telefon, ca cele două să ajungeți la o înțelegere privind un posibil aranjament.”

„Poate m-ați putea împărți între zilele cu număr par și zilele cu număr impar.”

„Doar nu reduceți totul la ture orare. Nu sunt un om al orarelor și al ceasurilor.”

„Sunt cineva la care nu vă așteptați, iar odată ce oamenii se obișnuiesc cu mine, devine destul de greu să îmi dea drumul.”

Câteva ore mai târziu, soția mea a intrat zâmbind în biroul meu.

M-a informat că primise un mesaj de la o americană și voia să știe ce ar trebui să facă.

Răspunsul meu imediat a fost simplu:

„Orice vă face fericite pe amândouă.”

Apoi am adăugat:

„Doar ține minte că nu suport să văd o femeie plângând. Îmi place să le văd doar zâmbind.”

S-a întors și a ieșit din cameră fără să spună un cuvânt.

Și totuși era prima dată când folosisem vreodată rețelele sociale ca să port cu adevărat o conversație.

În seara aceea, la cină, nu înceta să mă privească.

Fiica mea râdea.

Apoi soția mea a explodat brusc:

„Am văzut fotografii cu tine de acum doi ani, și nu mai ești aceeași persoană.”

S-a uitat drept la mine.

„Cine naiba ești tu, de fapt?”

Am răspuns fără ezitare:

„Sunt Ferdinando Frega, Founder & Owner al gillettenarrative.com, unul dintre colegii lui Isus Cristos de la Gillette.”

A izbucnit în râs.

Apoi a declarat, destul de tare ca să audă toți cei de la masă, că nu m-ar împărți niciodată cu o altă femeie.

Dintr-un singur motiv.

Eram deja perfect capabil să mă împart singur, fără permisiunea nimănui.

Și asta era foarte bine așa.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA